

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 19. januarja 2010*

V združenih zadevah T-355/04 in T-446/04,

Co-Frutta Soc. coop., s sedežem v Padovi (Italija), ki jo zastopata W. Viscardini in G. Donà, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki sta jo sprva zastopala L. Visaggio in P. Aalto, nato P. Aalto in L. Prete, zastopniki,

tožena stranka,

* Jezik postopka: italijanščina.

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije z dne 28. aprila 2004 o zavrnitvi začetne prošnje za dostop do podatkov o v Skupnosti registriranih operaterjih za uvoz banan in predloga za razglasitev ničnosti odločbe zaradi molka organa, s katero je Komisija zavrnila potrdilno prošnjo za dovolitev dostopa, v zadevi T-355/04 in predloga za razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 10. avgusta 2004 o zavrnitvi dostopa do navedenih podatkov v zadevi T-446/04,

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi I. Pelikánová, predsednica, K. Jürimäe, sodnica, in S. Soldevila Fragoso (poročevalec), sodnik,

sodna tajnica: K. Pocheć, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 2. decembra 2008

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1. *Ureditev Skupnosti na področju dostopa do dokumentov*

¹ Člen 255(1) ES določa:

„Vsi državljani Unije in vse fizične ali pravne osebe s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic imajo pravico dostopa do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije ob upoštevanju načel in pogojev, ki naj se določijo v skladu z odstavkoma 2 in 3.“

² Ta načela in pogoji so določeni v Uredbi (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, str. 43).

3 Člen 2(3) Uredbe št. 1049/2001 določa:

„3. Ta uredba se uporablja za vse dokumente institucij, to je za dokumente, ki jih institucije pripravijo ali prejmejo in so v njihovi lasti, na vseh področjih delovanja Evropske unije.“

4 Člen 4 Uredbe št. 1049/2001, ki se nanaša na izjeme od pravice do dostopa, določa:

„2. Institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo:

– poslovnih interesov fizičnih in pravnih oseb, vključno z intelektualno lastnino,

[...]

razen če ne prevlada javni interes za razkritje.

[...]

4. Glede dokumentov tretjih strank se institucija s tretjimi strankami posvetuje, da bi presodila, ali se lahko uporabi izjema iz odstavkov 1 ali 2, razen če je že jasno, ali naj se dokument razkrije ali ne.

5. Država članica lahko institucijo prosi, naj ne razkrije dokumenta, ki izvira iz te države članice, brez njenega predhodnega soglasja.

6. Če velja katera od izjem le za dele zahtevanega dokumenta, se drugi deli dokumenta objavijo.

7. Izjeme, določene v odstavkih od 1 do 3, veljajo le za obdobje, ko je varstvo utemeljeno z vsebino dokumenta. Izjeme lahko veljajo za največ 30 let. Pri dokumentih, za katere veljajo izjeme glede zasebnosti ali poslovnih interesov, ter pri dokumentih občutljive narave lahko, če je potrebno, izjeme veljajo tudi po tem obdobju.“

5 Člen 7 Uredbe št. 1049/2001, ki se nanaša na obravnavo začetnih prošenj, določa:

„1. Prošnja za dostop do dokumenta se obravnava takoj. Prosilcu je poslano potrdilo o prejemu. V 15 delovnih dneh od vpisa prošnje v register institucija odobri dostop do zahtevanega dokumenta in zagotovi dostop v skladu s členom 10 v tem roku ali pa v pisnem odgovoru navede razloge za celovito ali delno zavrnitev ter seznanj prosilca s pravico do vložitve potrdilne prošnje v skladu z odstavkom 2 tega člena.

2. Pri celoviti ali delni zavrnitvi lahko prosilec v 15 delovnih dneh od prejema odgovora institucije vloži potrdilno prošnjo, v kateri institucijo prosi, da svoje stališče ponovno preuči.

3. V izjemnih primerih, na primer kadar se prošnja nanaša na zelo dolg dokument ali na veliko dokumentov, se lahko rok iz odstavka 1 podaljša za 15 delovnih dni, pod pogojem, da institucija prosilca vnaprej obvesti in navede podrobne razloge.“

6 Člen 8 Uredbe št. 1049/2001, ki se nanaša na obravnavo potrdilnih prošenj, določa:

„1. Potrdilna prošnja se obravnava takoj. V 15 delovnih dneh od vpisa take prošnje v register institucija odobri dostop do zahtevanega dokumenta in zagotovi dostop v skladu s členom 10 v tem roku ali pa v pisnem odgovoru navede razloge za celovito ali delno zavrnitev. Pri celoviti ali delni zavrnitvi institucija prosilca seznaní s sredstvi, ki jih ima na voljo, kakršna so začetek sodnega postopka proti instituciji in/ali pritožba varuhu človekovih pravic pod pogoji, določenimi v členu 230 [ES] oziroma 195 [ES].

2. V izjemnih primerih, na primer kadar se prošnja nanaša na zelo dolg dokument ali na veliko dokumentov, se lahko rok iz odstavka 1 podaljša za 15 delovnih dni, pod pogojem, da institucija prosilca vnaprej obvesti in navede podrobne razloge.

3. Če institucija ne odgovori v predpisanem roku, se šteje, da je odgovor negativen, in prosilec ima pravico, da sproži sodni postopek proti instituciji in/ali pošlje pritožbo varuhu človekovih pravic na podlagi ustreznih določb Pogodbe ES.“

- 7 Na podlagi Uredbe št. 1049/2001 je Evropska komisija sprejela Sklep 2001/937/ES, ESPJ, Euratom z dne 5. decembra 2001 o spremembi njenega poslovnika (UL L 345, str. 94), ki je v prilogi vseboval določbe v zvezi z dostopom do dokumentov Komisije, s katerimi so bile v bistvu povzete zgoraj navedene določbe Uredbe št. 1049/2001.

2. Ureditev Skupnosti na področju uvoza banan

- 8 Z Uredbo Sveta (EGS) št. 404/93 z dne 13. februarja 1993 o skupni ureditvi trga za banane (UL L 47, str. 1) je bil 1. julija 1993 uveden skupni sistem uvoza iz tretjih držav.
- 9 V okviru navedenega sistema, kot je bil uveden 1. januarja 1999 z Uredbo Komisije (ES) št. 2362/98 z dne 28. oktobra 1998 o podrobnih pravilih za izvedbo Uredbe št. 404/93 glede ureditve uvoza banan v Skupnost (UL L 293, str. 32), morajo pristojni organi držav članic vsako leto Komisiji sporočiti seznam pri njih registriranih uvoznikov s podatki glede količin, s katerimi trguje vsak od njih v referenčnem obdobju, števila zahtev, ki so jih za tekoče leto vložili uvozniki, in količin, s katerimi se je dejansko trgovalo, z navedbo uvoznih dovoljenj, ki so bila uporabljena (glej zlasti člen 4 Uredbe Komisije (EGS) št. 1442/93 z dne 10. junija 1993 o podrobnih pravilih za izvajanje režima uvoza banan v Skupnost (UL L 142, str. 6) in člena 6(2) in 28(2) Uredbe št. 2362/98), in nekatere četrletne statistične in ekonomske podatke, ki se nanašajo zlasti na uvozna dovoljenja (glej zlasti člen 21 Uredbe št. 1442/93 in člen 27 Uredbe št. 2362/98).

- 10 Vsak tradicionalni uvoznik ima dostop do tarifnih kvot v mejah posamične referenčne količine, ki jo pristojni organi države članice izračunajo na podlagi uvozov v določenem obdobju. Predložitev zadevnih seznamov Komisiji omogoča, da preveri podatke, ki so na voljo pristojnim nacionalnim organom, in da sezname, če je to potrebno, sporoči drugim državam članicam zaradi odkrivanja ali preprečevanja lažnih izjav uvoznikov. Na podlagi predloženih podatkov Komisija določi, če je treba, enoten izravnalni količnik, ki ga morajo države članice uporabiti za referenčne količine uvoznikov v skladu s členom 4 Uredbe št. 1442/93 in členoma 6 in 28 Uredbe št. 2362/98.

Dejansko stanje

- 11 Tožeča stranka, Co-Frutta Soc. coop., je italijanska družba, ki ima zorilnice banan. Prek italijanskega tiska je izvedela za domnevno goljufiv uvoz banan po nižani carinski stopnji v Skupnosti med marcem 1998 in junijem 2000 na podlagi lažnih uvoznih dovoljenj.
- 12 Tožeča stranka trdi, da ji je bila z navedenimi uvozi povzročena škoda zaradi izkrivljanja cen, ki je nastalo zato, ker so bile na trg Skupnosti dane dodatne količine banan, kar je povzročilo prekoračitev tarifne kvote, in meni, da bi bila škoda še večja, če bi se izkazalo, da uvozi niso bili izvedeni z lažnimi dovoljenji, temveč z dovoljenji, pravilno izdanimi na podlagi lažnih ali napačnih referenčnih količin, posledica česar bi bilo znižanje njenih referenčnih količin.
- 13 Splošno sodišče je s sodbo z dne 16. oktobra 2003 v zadevi Co-Frutta proti Komisiji (T-47/01, Recueil, str. II-4441, v nadaljevanju: sodba Co-Frutta I) zavrnilo tožbo, ki jo je tožeča stranka vložila zoper prvotno odločbo Komisije, s katero ji je bil delno zavrnen dostop do nekaterih dokumentov v zvezi z ureditvijo uvoza banan v Skupnosti.

14 Tožeča stranka je z dopisom z dne 20. januarja 2004, ki ga je naslovila na Generalni direktorat (GD) Komisije za kmetijstvo in ki je bil vknjižen 21. januarja 2004, zaprosila za dostop do seznama tradicionalnih uvoznikov, registriranih v letih 1998, 1999 in 2000, in navedla:

- a) količine uvoženih banan za vsakega uvoznika med letoma 1994 in 1996;

- b)časne referenčne količine, dodeljene posameznemu uvozniku za leta 1998, 1999 in 2000;

- c) dovoljenj (za količine), ki so bila izdana posameznemu uvozniku za leta 1998, 1999 in 2000, in z njimi povezane uporabe.

15 Vodja oddelka B 1 GD za kmetijstvo je z dopisom z dne 10. februarja 2004 tožečo stranko obvestil o podalšanju roka, določenega za odgovor na to prošnjo, za petnajst delovnih dni. Poleg tega je poudaril, da ni mogoče poslati dokumentov iz točke 14(c), zgoraj, ker naj bi šlo za „dokumente nacionalne institucije, ki niso bili poslani Evropski komisiji“.

16 Tožeča stranka je z dopisom z dne 16. februarja 2004 Komisiji sporočila, da dvomi o zakonitosti podalšanja roka ter jo pozvala, naj nemudoma ugodi začetni prošnji za dostop do dokumentov.

- 17 Ker tožeča stranka do izteka podaljšanega roka ni prejela nobenega odgovora, je 13. aprila 2004 pri generalnem sekretarju Komisije vložila potrdilno prošnjo na podlagi člena 7(4) Uredbe št. 1049/2001.
- 18 Tožeča stranka je od generalnega direktorja GD za kmetijstvo 28. aprila 2004 prejela zavrnilni odgovor na začetno prošnjo za dostop do dokumentov.
- 19 Tožeča stranka je 3. maja 2004 generalnemu sekretarju Komisije poslala novo potrdilno prošnjo in pojasnila, da s tem dejanjem umika prošnjo z dne 13. aprila 2004.
- 20 Rok za odgovor na potrdilno prošnjo z dne 3. maja 2004 je bil z dopisom z dne 27. maja 2004 vodje oddelka B 2 generalnega sekretariata Komisije podaljšán za petnajst delovnih dni.
- 21 Vodja oddelka B 2 je 18. junija 2004, ko se je iztekel podaljšani rok za odgovor na potrdilno prošnjo z dne 3. maja 2004, tožečo stranko po elektronski pošti obvestil, da ji ne more odgovoriti v predpisanem roku, in pri tem zagotovil odgovor v najkrajšem času.
- 22 Tožeča stranka je 30. avgusta 2004 prejela dopis generalnega sekretarja Komisije z dne 10. avgusta 2004 (v nadaljevanju: odločba z dne 10. avgusta 2004), s katerim je bila v bistvu potrjena prvotna odločba o zavrnitvi dostopa, ki jo je izdal generalni direktor GD za kmetijstvo 28. aprila 2004, pri čemer je bil dovoljen delni dostop do dokumentov, navedenih v točki 14 zgoraj, priložen pa mu je bil seznam tradicionalnih uvoznikov, ki so bili registrirani v letih 1999 in 2000.

Postopek in predlogi strank

- 23 Tožeča stranka je 27. avgusta (zadeva T-355/04) in 9. novembra 2004 (zadeva T-446/04) v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila ti tožbi.
- 24 S sklepom predsednika drugega senata Splošnega sodišča z dne 15. oktobra 2007 je bilo odločeno, da se zadevi za namene ustnega postopka in izdaje sodbe združita.
- 25 Stranki sta ustno podali navedbe in odgovorili na vprašanja, ki jih je Splošno sodišče postavilo na obravnavi 2. decembra 2008.
- 26 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- odgovor na začetno prošnjo za dostop do dokumentov z dne 28. aprila 2004, zavrnilno odločbo zaradi molka organa z dne 18. junija 2004 v zvezi s prošnjo z dne 3. maja 2004 (zadeva T-355/04) in odločbo z dne 10. avgusta 2004 (zadeva T-446/04) razglasi za nične;
 - v okviru pripravljalnih ukrepov Komisiji naloži, naj predloži vse odgovore, ki jih je pridobila od držav članic po posvetovanju, ki ga je opravila v zvezi s prošnjo za dostop (zadeva T-446/04);
 - Komisiji naloži plačilo stroškov (zadevi T-355/04 in T-446/04).

27 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- tožbo zavrne;

- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

1. *Dopustnost*

Trditve strank

28 Čeprav Komisija ni formalno vložila ugovora nedopustnosti, kot je bilo navedeno na obravnavi, ob sklicevanju na točko 31 sodbe Co-Frutta I trdi, da je tožba zoper akta, razen zoper odločbo z dne 10. avgusta 2004, nedopustna, ker ne gre za akta, ki se lahko izpodbijata na podlagi člena 230 ES.

29 Tožeča stranka meni, da je treba njen predlog za razglasitev ničnosti odločbe iz dopisa generalnega direktorja GD za kmetijstvo o zavrnitvi začetne prošnje šteti za dopusten. Odgovora, ki ga je podal generalni direktor GD za kmetijstvo v zvezi z začetno prošnjo,

ni mogoče šteti le za pripravljalni akt, ki se razlikuje od dokončne odločbe, saj zadnje predstavlja odgovor na začetno prošnjo in molk organa, ki je sledil potrdilni prošnji.

- 30 Tožeča stranka poleg tega meni, da je treba tožbi v zadevah T-355/04 in T-446/04, šteti za dopustni. Po njenem mnenju bi namreč, če bi bil odgovor na potrdilno prošnjo podan pravočasno, ali, v vsakem primeru, če bi ga prejela dovolj zgodaj glede na iztek roka za vložitev tožbe zoper zavrnitev na podlagi molka organa, zagotovo izpodbijala zgolj odločbo.

Presoja Splošnega sodišča

- 31 Razlikovati je treba tri akte, ki so predmet predloga za razglasitev ničnosti tožeče stranke. Prvi je odgovor na začetno prošnjo za dostop do dokumentov z dne 28. aprila 2004 (v nadaljevanju: dopis z dne 28. aprila 2004); drugi je odločba o zavrnitvi potrdilne prošnje zaradi molka organa (v nadaljevanju: odločba zaradi molka organa), tretji pa je odločba z dne 10. avgusta 2004.

Dopis z dne 28. aprila 2004

- 32 Poudariti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso dopis institucije Skupnosti, poslan naslovniku v odgovor na njegovo prošnjo, ne zadošča, da bi ta dopis označili kot odločbo v smislu člena 230 ES, zoper katero je mogoča ničnostna tožba (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 28. oktobra 1993 v zadevi Zunis Holding in drugi proti Komisiji, T-83/92, Recueil, str. II-1169, točka 30 in navedena sodna praksa). Ničnostna tožba je mogoča le zoper akte in odločbe, ki ustvarjajo zavezujoče pravne učinke, ki

posegajo v interese tožeče stranke in bistveno spremenijo njen pravni položaj (sodba Splošnega sodišča z dne 27. novembra 2007 v združenih zadevah Pitsiorlas proti Svetu in ECB, T-3/00 in T-337/04, ZOdl., str. II-4779, točka 58).

33 Glede, natančneje, aktov ali odločb, sprejetih v večstopenjskem postopku, je te načeloma mogoče izpodbijati le, če gre za ukrepe, ki na koncu tega postopka dokončno določajo stališče zadevne institucije. Iz tega je razvidno, da predhodni ali izključno pripravljani ukrepi ne morejo biti predmet ničnostne tožbe (sodba Sodišča z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji, 60/81, Recueil, str. 2639, točka 10, ter sklepa Splošnega sodišča z dne 21. novembra 2005 v zadevi Tramarin proti Komisiji, T-426/04, ZOdl., str. II-4765, točka 25, in z dne 17. junija 2008 v zadevi FMC Chemical proti EFSA, T-312/06, neobjavljen v ZOdl., točka 43).

34 Postopek za dostop do dokumentov Komisije, ki je urejen s členi od 6 do 8 Uredbe št. 1049/2001 in s členi od 2 do 4 priloge k Sklepu št. 2001/937, poteka v dveh fazah. Prosilec mora najprej na Komisijo nasloviti začetno prošnjo za dostop do dokumentov. Komisija mora načeloma na začetno prošnjo odgovoriti v 15 delovnih dneh od vpisa navedene prošnje v register. Prosilec lahko nato ob popolni ali delni zavrnitvi v 15 dneh po prejetju začetnega odgovora Komisije pri generalnem sekretarju Komisije vloži potrdilno prošnjo, ta pa mora na to prošnjo načeloma odgovoriti v 15 delovnih dneh od vpisa prošnje v register. Ob popolni ali delni zavrnitvi lahko prosilec sproži sodni postopek proti instituciji in/ali vloži pritožbo pri varuhu človekovih pravic pod pogoji, določenimi v členih 230 ES oziroma 195 ES.

35 V skladu s sodno prakso je iz povezanih določb členov 3 in 4 priloge k Sklepu 2001/937 ter člena 8 Uredbe št. 1049/2001 jasno, da je odgovor na začetno prošnjo le prvo stališče, ki prosilcu omogoča, da generalnega sekretarja Komisije pozove, naj ponovno prouči zadevno stališče (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 6. julija 2006 v združenih zadevah Franchet in Byk proti Komisiji, T-391/03 in T-70/04, ZOdl., str. II-2023, točka 47).

- 36 Tako ima lahko zavezujoče pravne učinke, ki utegnejo vplivati na interese prosilca, in se zato lahko izpodbija z ničnostno tožbo na podlagi člena 230 ES samo ukrep, ki ga sprejme generalni sekretar Komisije in ki je po naravi odločba in popolnoma nadomesti prejšnje stališče (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Franchet in Byk proti Komisiji, točki 47 in 48; glej v tem smislu in po analogiji tudi zgoraj navedeno sodbo Co-Frutta I, točki 30 in 31). Zato odgovor na začetno prošnjo nima pravnih učinkov in ga ni mogoče šteti za izpodbojni akt.
- 37 Iz tega je razvidno, da je treba tožbo, vloženo v zadevi T-355/04, zavreči kot nedopustno v delu, v katerem je vložena zoper dopis z dne 28. aprila 2004.

Zavrnilna odločba zaradi molka organa

- 38 Tožeča stranka v zvezi s predlogom za razglasitev ničnosti odločbe zaradi molka organa pravilno meni, da je bila ta odločba sprejeta po izteku roka za odgovor. Tožeča stranka je namreč potrdilno prošnjo vložila 3. maja 2004, pri Komisiji pa je bila vpisana 4. maja 2004. Rok 15 delovnih dni, določen za odgovor, je Komisija z dopisom z dne 27. maja 2004 podaljšala za 15 delovnih dni. Novi rok se je iztekel 18. junija 2004. Zato je treba na podlagi člena 8(3) Uredbe št. 1049/2001 šteti, da je molk Komisije po izteku roka pomenil zavrnilni odgovor, ki se lahko izpodbija z ničnostno tožbo.
- 39 V zvezi s tem je treba poudariti, da neobstoj pravnega interesa pomeni procesno predpostavko javnega reda, ki jo Sodišče lahko preizkusi po uradni dolžnosti (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 28. septembra 2004 v zadevi MCI proti Komisiji, T-310/00, ZOdl., str. II-3253, točka 45 in navedena sodna praksa).

- 40 Poudariti je treba tudi, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso ničnostna tožba, ki jo vloži fizična ali pravna oseba, dopustna le, če ima tožeča stranka interes, da se ugotovi ničnost izpodbijanega akta (glej zgoraj navedeno sodbo MCI proti Komisiji, točka 44 in navedena sodna praksa).
- 41 Pravni interes tožeče stranke mora glede predmeta tožbe obstajati ob njeni vložitvi, sicer ni dopustna.
- 42 Ker Komisija ni mogla predložiti dokaza – zlasti s predložitvijo potrdila o prejemu – o dnevu, na katerega je tožeča stranka prejela dopis, ki je vseboval odločbo z dne 10. avgusta 2004, je treba ugotoviti, da je ob vložitvi tožbe v zadevi T-355/04 tožeča stranka imela pravni interes in da je bila takrat tožba dopustna.
- 43 Pravni interes pa mora biti podan do razglasitve sodne odločbe, sicer se postopek ustavi, kar je predpostavka za to, da ima lahko stranka, ki je vložila tožbo, zaradi izida tožbe koristi (sodba Sodišča z dne 7. junija 2007 v zadevi Wunenburger proti Komisiji, C-362/05 P, ZOdl., str. I-4333, točka 42; glej v tem smislu tudi sklep Splošnega sodišča z dne 17. oktobra 2005 v zadevi First Data in drugi proti Komisiji, T-28/02, ZOdl., str. II-4119, točke od 35 do 38).
- 44 Če torej pravni interes tožeče stranke med postopkom preneha, ji odločba Splošnega sodišča o utemeljenosti ne more zagotoviti nobenih koristi (zgoraj navedena sodba Wunenburger proti Komisiji, točka 43).
- 45 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da je treba postopek v zadevi T-355/04 ustaviti v delu, v katerem je tožba vložena zoper odločbo zaradi molka organa, saj tožeča stranka v zvezi z njo – zaradi sprejetja odločbe z dne 10. avgusta 2004, razglasitev ničnosti katere je predlagala v zadevi T-446/04 – nima več pravnega interesa. Komisija

je namreč s sprejetjem odločbe z dne 10. avgusta 2004 dejansko odpravila odločbo zaradi molka organa, ki je bila oblikovana predhodno.

46 Vendar pa bi morebitna razglasitev ničnosti odločbe zaradi molka organa zaradi procesne kršitve in razglasitev ničnosti odločbe z dne 10. avgusta 2004 zaradi nepristojnosti lahko pomenila le sprejetje nove odločbe, ki bi bila glede utemeljenosti enaka odločbi z dne 10. avgusta 2004 (glej po analogiji sodbo Sodišča z dne 6. julija 1983 v zadevi Geist proti Komisiji, 117/81, Recueil, str. 2191, točka 7, ter sodbi Splošnega sodišča z dne 18. decembra 1992 v zadevi Díaz García proti Parlamentu, T-43/90, Recueil, str. II-2619, točka 54, in z dne 3. decembra 2003 v zadevi Audi proti UUNT (TDI), T-16/02, Recueil, str. II-5167, točki 97 in 98). Poleg tega preizkusa tožbe zoper odločbo zaradi molka organa ni mogoče upravičiti niti s ciljem izoginitve temu, da bi se ponovila očitana nezakonitost v smislu točke 50 zgoraj navedene sodbe Wunenburger proti Komisiji, niti s ciljem, da bi se omogočila vložitev morebitne odškodninske tožbe, ker bi bila ta cilja lahko dosežena s proučitvijo tožbe v zadevi T-446/04.

47 Iz navedenega je razvidno, da je treba postopek v zadevi T-355/04 ustaviti.

2. Utemeljenost

48 Tožeča stranka v podporo svoji tožbi v zadevi T-446/04 zoper odločbo z dne 10. avgusta 2004 v bistvu navaja štiri tožbene razloge. Prvi se nanaša na nepristojnost Komisije za sprejetje odločbe z dne 10. avgusta 2004 zaradi kršitve procesnih rokov, določenih z Uredbo št. 1049/2001 in s Sklepom 2001/937. Drugi tožbeni razlog se nanaša na neobstoje obrazložitve v zvezi s tem, da je Komisija potrdila stališča nekaterih držav članic, in na protislovnost obrazložitve dopisa z dne 28. aprila 2004, s čimer so bila kršena pravila v zvezi s posvetovanjem s tretjimi. Tretji tožbeni razlog se nanaša na neobstoje obrazložitve in napačno uporabo izjeme v zvezi z varstvom poslovnih interesov, določene v členu 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001, in na nepravilnost in

protislovnost zavrnitve delnega dostopa do nekaterih dokumentov. Četrti tožbeni razlog se nanaša na neobstoj odločitve v zvezi z dokumenti, navedenimi v točki 14(c) zgoraj.

Prvi tožbeni razlog: nepristojnost Komisije za sprejetje odločbe z dne 10. avgusta 2004 in kršitev procesnih rokov, določenih z Uredbo št. 1049/2001 in s Sklepom 2001/937

Prvi del: nepristojnost Komisije za sprejetje odločbe z dne 10. avgusta 2004

– Trditve strank

- 49 Tožeča stranka trdi, da je bila odločba z dne 10. avgusta 2004 sprejeta, čeprav Komisija ni bila več pristojna za preizkus potrdilne prošnje. Tožeča stranka se sklicuje na člen 8(3) Uredbe št. 1049/2001.
- 50 Ker je tožeča stranka potrdilno prošnjo vložila 3. maja 2004 in je Komisija podaljšala rok za odgovor z dopisom z dne 27. maja 2004, je ta rok potekel 18. junija 2004. Vendar tožeča stranka poudarja, da je odločba generalnega sekretarja Komisije z dne 10. avgusta 2004 in da jo je prejela šele 30. avgusta 2004.
- 51 Tožeča stranka meni, da če je s predpisom molku Komisije dan prav pomen zavrnitve prošnje, zoper katero je mogoče vložiti tožbo, ta zavrnitev zaradi molka organa pomeni dokončno odločbo Komisije, s tem pa ji je odvzeta pristojnost, da nadaljuje preizkus prošnje, ne da bi bilo treba s predpisom izrecno določiti izgubo te pristojnosti.

- 52 Tožeča stranka trdi, da bi priznanje, da Komisija po sprejetju odločbe zaradi molka organa še vedno lahko sprejme odločitev, spodbudilo Komisijo, da ne bi upoštevala zavezujočih rokov, določenih v predpisih o dostopu do dokumentov. Po mnenju tožeče stranke bi to pomenilo očitno kršitev načela pravne varnosti, državljani pa bi morali vložiti dve ničnostni tožbi, eno zoper odločbo zaradi molka organa in drugo zoper izrecno odločbo, in prav v takem položaju se je znašla tožeča stranka.
- 53 Komisija trdi, da je namen procesnih rokov, določenih v Uredbi št. 1049/2001, le zagotovitev kar najhitrejšega poteka postopka, kar prosilcu omogoča, da v razumnem roku pridobi dokončno odločbo v zvezi s prošnjo za dostop. Če bi bili roki zavezujoči, bi bila vsaka prepozno sprejeta odločba v zvezi s potrdilno prošnjo neveljavna zaradi nepristojnosti institucije, in to tudi takrat, ko bi ta nazadnje dovolila dostop do zaprosenih dokumentov.
- 54 Komisija pojasnjuje, da se morebitna škoda, ki jo povzroči prekoračitev rokov, lahko upošteva pri presoji nepogodbene odgovornosti institucije. Prekoračitev rokov nikakor ne more vplivati na veljavnost sprejete odločbe.

– Presoja Splošnega sodišča

- 55 Komisija je v upravnem postopku, ki ga vodi, zavezana spoštovati postopkovna jamstva, določena v pravu Skupnosti (sodbi Splošnega sodišča z dne 14. maja 1998 v zadevi Enso Espaňola proti Komisiji, T-348/94, Recueil, str. II-1875, točka 56, in z dne 18. junija 2008 v zadevi Hoechst proti Komisiji, T-410/03, ZOdl., str. II-881, točka 128).

- 56 Rok 15 delovnih dni, ki se lahko podaljša – v katerem mora institucija odgovoriti na potrdilno prošnjo – in je določen v členu 8(1) in (2) Uredbe št. 1049/2001, je zavezujoč. Vendar pa iztek tega roka ne pomeni odvzema pravice instituciji, da sprejme odločbo.
- 57 Če bi namreč zakonodajalec želel na molk institucij vezati tako posledico, bi bila za to v zadevni ureditvi posebna navedba. Komisija v zvezi s tem pravilno navaja člena 4(3) in (4) in 5(6) Sklepa Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil (UL L 184, str. 23). Teh določb v Uredbi št. 1049/2001 ni.
- 58 Na področju dostopa do dokumentov je zakonodajalec določil posledice prekoračitve roka iz člena 8(1) in (2) Uredbe št. 1049/2001, tako da je v členu 8(3) navedene uredbe določil, da njegova kršitev s strani institucije daje pravico do sprožitve sodnega postopka.
- 59 V tem okviru je treba posledice prekoračitve roka iz člena 8(1) in (2) Uredbe št. 1049/2001 s strani Komisije, kakršne želi tožeča stranka, šteti za nesorazmerne. Po nobenem pravnem načelu namreč uprava ne izgubi pristojnosti, da odgovori na vprašanje tudi po za to predpisanih rokih. Sistem zavrnilne odločbe zaradi molka je bil uveden zaradi izoginitve tveganju, da bi se uprava odločila, da ne odgovori na prošnjo za dostop do dokumentov in tako ne bi bila podvržena nobenemu sodnemu nadzoru, in ne zato, da bi se vsaka prepozna odločba štela za nezakonito. Uprava je, nasprotno, načeloma tudi po izteku roka dolžna podati obrazložen odgovor na vsako prošnjo posameznika. Ta rešitev je v skladu s funkcijo sistema zavrnilne odločbe zaradi molka organa, ki posameznikom omogoča, da izpodbijajo nedelovanje uprave, zato da bi pridobili njen obrazložen odgovor.

60 V nasprotju s trditvami tožeče stranke ta razlaga ne vpliva na cilj varstva pravic posameznikov, določen v členu 253 ES, in Komisiji ne dopušča neupoštevanja zavezujočih rokov, določenih z Uredbo št. 1049/2001 in Sklepom 2001/937. Povračilo morebitne škode, povzročene z nespoštovanjem rokov za odgovor, se bo namreč lahko uveljavljalo pred Splošnim sodiščem v okviru odškodninske tožbe.

61 Ob upoštevanju teh ugotovitev je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del: kršitev procesnih rokov, določenih v Uredbi št. 1049/2001 in Sklepu 2001/937

– Trditve strank

62 Tožeča stranka meni, da je Komisija kršila procesne roke, s katerimi je urejen dostop do dokumentov.

63 Poleg tega naj bi bilo podaljšanje roka za odgovor Komisije na potrdilno prošnjo za 15 delovnih dni zaradi nujnosti posvetovanja s tretjimi v zvezi z nekaterimi dokumenti, za katere je bil zaprosen dostop, ki je bilo tožeči stranki sporočeno z dopisom z dne 27. maja 2004, nezakonito.

64 Po mnenju tožeče stranke naj bi bila namreč možnost podaljšanja roka za 15 delovnih dni v skladu s členom 2, drugi pododstavek, priloge k Sklepu 2001/937 določena

izključno za zapletene ali obsežne prošnje. V tej določbi naj nikakor ne bi bila navedena možnost podaljšanja roka, kadar bi se Komisija morala v zvezi s prošnjo za dostop posvetovati s tretjimi.

- 65 Tožeča stranka poleg tega navaja člen 5(5) priloge k Sklepu 2001/937, na podlagi katerega „[a]vtor, ki je tretja stranka in s katerim se posvetujejo, dobi rok za odgovor, ki ni krajši kot pet delovnih dni, a mora omogočiti Komisiji, da spoštuje lastne roke za odgovor“. Tožeča stranka meni, da se Komisija mora izreči, tudi če avtor zadevnih dokumentov odgovori prepozno. Poleg tega naj bi Komisija z drugim posvetovanjem z zadevnimi državami članicami kršila ureditev Skupnosti na področju dostopa do dokumentov.
- 66 Tožeča stranka v repliki poudarja, da roki, navedeni v navedenih določbah, pomenijo resnične obveznosti za Komisijo.
- 67 Komisija ne izpodbija tega, da so roki, določeni v Uredbi št. 1049/2001 in Sklepu 2001/937, zavezujoči, trdi pa, da ima neupoštevanje teh rokov le procesne posledice, in ne materialnih.
- 68 Komisija glede trditve v zvezi z nespoštovanjem člena 5(5) priloge k Sklepu 2001/937 poudarja, da je bilo posvetovanje v tem primeru še posebej pomembno, saj so bile avtorice, tretje stranke, države članice, in da Uredba št. 1049/2001 zanje določa posebno obravnavo.
- 69 Komisija glede zakonitosti odločbe z dne 10. avgusta 2004 prav tako poudarja, da se generalni sekretar po vpisu potrdilne prošnje v register ni še enkrat posvetoval

z državami članicami. Za pripravo odgovora na to prošnjo so pristojne službe generalnega sekretariata le ponovno obravnavale celoten spis, zlasti ugotovitve posvetovanja, ki ga je organiziral GD za kmetijstvo.

– Presoja Splošnega sodišča

- 70 Institucija, na katero je bila naslovljena prošnja za dostop do dokumenta, ki izvira iz države članice, in ta država članica morata takoj, ko je ta institucija državi članici sporočila to prošnjo, brez odlašanja začeti lojalni dialog glede morebitne uporabe izjem iz člena 4, od (1) do (3), Uredbe št. 1049/2001, pri čemer sta pozorni zlasti na to, da lahko navedena institucija odloči v rokih, v katerih mora na podlagi členov 7 in 8 te uredbe odločiti o tej zahtevi za dostop (sodba Sodišča z dne 18. decembra 2007 v zadevi Švedska proti Komisiji, C-64/05 P, ZOdl., str. I-11389, v nadaljevanju: sodba Sodišča IFAW, točka 86). Člen 8 Uredbe št. 1049/2001 Komisiji torej nalaga spoštovanje zavezujočega roka 15 delovnih dni, morda podaljšanega, tudi ob posvetovanju s tretjimi.
- 71 Vendar pa prekoračitev rokov, predpisanih s to določbo, ne povzroči avtomatično ničnosti odločbe, ki je bila sprejeta po roku (glej po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 3. aprila 2003 v združenih zadevah Vieira in drugi proti Komisiji, T-44/01, T-119/01 in T-126/01, Recueil, str. II-1209, točke od 167 do 170). Posledica ničnosti odločbe le zaradi prekoračitve rokov, določenih v Uredbi št. 1049/2001 in Sklepu 2001/937, bi bil le ponoven začetek upravnega postopka za dostop do dokumentov. Vsekakor pa se povračilo morebitne škode, nastale zaradi zamude pri odgovoru Komisije, lahko zahteva z odškodninsko tožbo.
- 72 V zvezi z zakonitostjo podaljšanja roka za odgovor člen 2, drugi pododstavek, priloge k Sklepu 2001/937 določa možnost podaljšanja roka pri zapletenem vprašanju. Številnost zahtevanih dokumentov in različnost njihovih avtorjev kot v dejanskem stanju te zadeve so dejavniki, ki jih je treba upoštevati pri opredelitvi, da je prošnja za dostop do dokumentov zapletena. Zato je Komisija tožečo stranko obvestila glede

nujnosti podaljšanja roka v skladu z veljavno ureditvijo. Trditev o nezakonitem podaljšanju roka za odgovor je zato treba zavrniti.

73 Tožeča stranka poleg tega glede argumenta v zvezi z drugim posvetovanjem Komisije z državami članicami ni predložila nobenega dokaza o tem, da je Komisija to posvetovanje opravila med zavrnitvijo začetne prošnje in zavrnitvijo potrdilne prošnje. Ta argument je torej treba zavrniti.

74 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Drugi tožbeni razlog: neobstoj obrazložitve v zvezi s potrditvijo stališč nekaterih držav članic s strani Komisije in kršitev pravil v zvezi s posvetovanjem s tretjimi

Prvi del: neobstoj obrazložitve v zvezi s potrditvijo stališč nekaterih držav članic

– Trditve strank

75 Tožeča stranka trdi, da mora na podlagi člena 5 priloge k Sklepu 2001/937, ko gre za dokumente, ki jih ima Komisija, vendar so jih izdale tretje stranke, Komisija preveriti možnost uporabe izjem, določenih v členu 4 Uredbe št. 1049/2001. Komisija bi morala navesti argumente, na katere se je sklicevala in jih je povzela po pripombah tretjih strank, s katerimi se je posvetovala, in če ni upoštevala teh pripomb, navesti ustrezne

očitke. Po mnenju tožeče stranke ni dovolj, da se države članice omejijo na to, da sporočijo zavrnitev razkritja dokumentov, ampak morajo izrecno sprejeti stališče do izjem, na katere se sklicujejo.

- 76 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj za proučitev obsega izjav, ki so jih podale države članice, in presoje teh izjav, ki jo je opravila Komisija, tej v okviru pripravljanih ukrepov naloži, naj v skladu s členom 65(b) Poslovnika predloži vse odgovore držav članic, na katere je oprla svojo odločitev.
- 77 Komisija v zvezi s potrditvijo zavrnitve razkritja s strani večine držav članic trdi, da v skladu s sodno prakso sodbe Splošnega sodišča z dne 30. novembra 2004 v zadevi IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds proti Komisiji (T-168/02, ZOdl., str. II-4135, v nadaljevanju: sodba Splošnega sodišča IFAW, točki 58 in 59), ugovor države članice, tudi če ni obrazložen, „pomeni odredbo tej instituciji, naj ne razkrije zadevnega dokumenta“.
- 78 Komisija torej meni, da je predlog za pripravljalne ukrepe, ki ga je vložila tožeča stranka, brezpredmeten, saj zavrnitve razkritja s strani držav članic niso pomembne, ker jih ni treba obrazložiti in so za Komisijo zavezujoče.

– Presoja Splošnega sodišča

- 79 V sodbi Sodišča IFAW je bila odločba o zavrnitvi dostopa do dokumentov, ki jih ima Komisija, ki je bila sprejeta le na podlagi zavrnitve razkritja, ki so mu nasprotovale države članice, razglašena za nično.

- 80 Zakonodajalec Skupnosti je zlasti s sprejetjem Uredbe št. 1049/2001 odpravil do takrat veljavno pravilo avtorja. V teh okoliščinah je treba priznati, da taka razlaga člena 4(5) Uredbe št. 1049/2001 – ki določa, da lahko država članica zaprosi institucijo, da ne razkrije dokumenta, ki izvira iz te države članice, brez njenega predhodnega soglasja – kot da je z njim državi članici dana pravica splošnega in nepogojnega veta, da bi po prostem preudarku in brez obrazložitve svoje odločitve nasprotovala razkritju vsakega dokumenta, ki ga ima institucija Skupnosti, in sicer zgolj zato, ker navedeni dokument izvira iz te države članice, ni združljiva s cilji Uredbe št. 1049/2001 (sodba Sodišča IFAW, točka 58).
- 81 Institucija namreč ne sme upoštevati nasprotovanja države članice razkritju dokumenta, ki izvira iz nje, če je to nasprotovanje brez vsakršne obrazložitve ali če se predložena obrazložitev ne sklicuje na izjeme, naštete v členu 4, od (1) do (3), Uredbe št. 1049/2001. Kadar zadevna država članica ne glede na izrecen poziv institucije v tem smislu, naslovljen nanjo, še vedno ne predloži take obrazložitve, mora institucija, če sama ugotovi, da ne velja nobena od navedenih izjem, omogočiti zahtevan dostop do dokumenta (sodba Sodišča IFAW, točka 88).
- 82 Kadar očitno nasprotovanje razkritju dokumenta ene ali več držav članic ni v skladu s to zahtevo po obrazložitvi, lahko Komisija samostojno odloči, da se za dokumente, ki so predmet prošnje za dostop, uporabi ena ali več izjem, določenih v členu 4, od (1) do (3), Uredbe št. 1049/2001.
- 83 Čeprav se je v obravnavani zadevi Komisija dejansko sklicevala na zavrnitev nekaterih držav članic razkritja določenih zaprosenih dokumentov, se je pri svoji zavrnitvi njihovega razkritja oprla na izjemo iz člena 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001, kot je navedeno v točki 4 odločbe z dne 10. avgusta 2004. Zato domnevni neobstoj obrazložitve v zvezi s potrditvijo Komisije zavrnitve s strani nekaterih držav članic ne more povzročiti razglasitve ničnosti odločbe z dne 10. avgusta 2004.

84 Zato je treba del tožbenega razloga, ki se nanaša na neobstoj obrazložitve v zvezi s potrditvijo Komisije stališč nekaterih držav članic, zavriniti.

Drugi del: kršitev pravil v zvezi s posvetovanjem s tretjimi

– Trditve strank

85 Po mnenju tožeče stranke je generalni direktor GD za kmetijstvo – po podaljšanju roka za odgovor zaradi domnevne nujnosti posvetovanja z državami članicami in po obrazložitvi zavrnitve dostopa z nasprotovanjem več držav članic – v odločbi, na katero se je nanašal dopis z dne 28. aprila 2004, navedel, da bi moral biti odgovor vsekakor nikalen, saj so zaproseni dokumenti del dokumentov, do katerih dostopa ni mogoče dovoliti zaradi izjeme, določene v členu 4(2) Uredbe št. 1049/2001. Tožeča stranka navaja, da če bi bila Komisija od začetka postopka prepričana, da v skladu z izjemo, določeno v členu 4(2) Uredbe št. 1049/2001, ne bo mogla omogočiti dostopa do zadevnih dokumentov, ji ne bi bilo treba opraviti posvetovanja z državami članicami.

86 Tožeča stranka se v podporo trditve, da člen 4(4) Uredbe št. 1049/2001 prepoveduje posvetovanje s tretjimi, kadar je jasno, ali se dokument sme ali ne sme razkriti, sklicuje na točko 56 sodbe Splošnega sodišča IFAW, v kateri je navedeno, da „obveznost Komisije na podlagi člena 4(4) Uredbe [št. 1049/2001] posvetovati se s tretjimi ne vpliva na njeno pravico odločiti, ali se uporabi katera od izjem iz člena 4(1) in (2) [navedene] uredbe“.

87 Komisija pojasnjuje, da izpodbijana odločba jasno kaže, da zavrnitev dostopa izhaja iz dveh kumulativnih razlogov, in sicer zavrnitve s strani držav članic in, v vsakem primeru, izjeme v zvezi z varstvom poslovnih interesov uvoznikov.

- 88 Komisija trdi, da pravila, ki urejajo posvetovanje s tretjimi, niso bila napačno uporabljena. Navaja, da je Splošno sodišče večkrat ugotovilo, da so države članice v zvezi z ureditvijo, ki je bila uvedena z Uredbo št. 1049/2001, deležne posebne obravnave, ker lahko, v skladu s členom 4(5) te uredbe, institucije Skupnosti dokumente iz države članice razkrijejo šele po njenem predhodnem soglasju. Po mnenju Komisije ji ni mogoče očitati, da se je posvetovala z državami članicami avtoricami dokumentov, do katerih je tožeča stranka želela imeti dostop, čeprav je sama menila, da ne sme razkriti zadevnih dokumentov na podlagi izjeme glede varstva poslovnih interesov tradicionalnih uvoznikov.
- 89 Komisija trdi, da čeprav bi se moralo šteti, da je bilo posvetovanje z državami članicami nezakonito, to ne more biti zadosten razlog za neveljavnost zavrnitve zaprosenega dostopa, ker ta zavrnitev ostane v celoti utemeljena ob upoštevanju druge uveljavljane izjeme glede varstva poslovnih interesov uvoznikov.

– Presoja Splošnega sodišča

- 90 Iz ustaljene sodne prakse je razvidno, da lahko Komisija opravi posvetovanje z državami članicami hkrati s sklicevanjem na eno od izjem iz člena 4 Uredbe št. 1049/2001 (sodbe Splošnega sodišča z dne 5. marca 1997 v zadevi WWF UK proti Komisiji, T-105/95, Recueil, str. II-313, točka 61; z dne 17. junija 1998 v zadevi Svenska Journalistförbundet

proti Svetu, T-174/95, Recueil, str. II-2289, točka 114, in z dne 13. septembra 2000 v zadevi Denkavit Nederland proti Komisiji, T-20/99, Recueil, str. II-3011, točka 40).

⁹¹ Sodišče je v sodbi IFAW menilo, da se mora Komisija, tudi če države članice nasprotujejo razkritju dokumenta, na lastno pobudo sklicevati na eno od izjem iz člena 4, od (1) do (3), Uredbe št. 1049/2001 za zavrnitev dostopa do zaprosenih dokumentov (sodba Sodišča IFAW, točki 68 in 99).

⁹² Tudi ob predpostavki, da je bilo posvetovanje Komisije z državami članicami nezakonito, ta okoliščina ni upoštevna glede na utemeljenost sklicevanja na izjemo, povezano z varstvom poslovnih interesov tretjih, ki je poleg tega predmet tretjega tožbenega razloga.

⁹³ Zato ni mogoče šteti, da sta obrazložitvi Komisije protislovnii, in je treba ugotoviti, da drugi del tega tožbenega razloga ni utemeljen.

⁹⁴ Ta tožbeni razlog je torej treba zavrniti kot neutemeljen.

Tretji tožbeni razlog: neobstoj obrazložitve in napačna uporaba izjeme v zvezi z varstvom poslovnih interesov, določene v členu 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001, in nepravilnost in protislovnost zavrnitve delnega dostopa do nekaterih dokumentov

Prvi del: neobstoj obrazložitve v zvezi z uporabo člena 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001

– Trditve strank

- ⁹⁵ Tožeča stranka opozarja, da je z izpodbijano odločbo le povzet člen 4(2) Uredbe št. 1049/2001, ne da bi bil pojasnjen razlog, iz katerega je Komisija štela, da bi razkritje zahtevanih dokumentov škodilo poslovnim interesom zadevnih uvoznikov. Tožeča stranka trdi, da to pomeni kršitev člena 2, četrta odstavek, priloge k Sklepu 2001/937 in, splošneje, obveznosti obrazložitve, določene s členom 253 ES.
- ⁹⁶ Tožeča stranka ob sklicevanju na sodno prakso Sodišča in Splošnega sodišča trdi, da mora biti obrazložitev, predpisana s členom 253 ES, prilagojena naravi zadevnega pravnega akta, ugotovitve institucije Skupnosti, ki je akt izdala, pa izražene tako jasno in nedvoumno, da lahko zainteresirane osebe razberejo razloge za sprejeti ukrep in da lahko pristojno sodišče opravlja funkcijo nadzora. Iz tega sklepa, da mora Komisija analitično navesti razloge, iz katerih meni, da se lahko izjema, ki se nanaša na varstvo poslovnih interesov uporabi, in da se ne sme omejiti le na sklicevanje na izjemo brez utemeljitve. Po mnenju tožeče stranke sodna praksa Komisiji nalaga, da vsaj za vsako kategorijo zahtevanih dokumentov navede posebne razloge, kar bo naslovniku odločbe o zavrnitvi dostopa omogočilo presojo utemeljenosti.

97 Komisija trdi, da so v izpodbijani odločbi izrecno navedeni razlogi za zavrnitev, pri čemer je pojasnjeno, da bi razkritje zadevnih dokumentov lahko „škodilo poslovnim interesom uvoznikov, ker bi bile javno razkrite referenčne količine, dodeljene posameznemu uvozniku, in količine, ki jih je posamezni uvoznik dejansko uvozil“, ne da bi bilo mogoče ugotoviti kakršen koli javni interes, povezan z razkritjem navedenih dokumentov.

98 Komisija trdi, da je mogoče na podlagi količin, ki jih uvozi posamezni uvoznik, določiti resnični obseg dejavnosti posameznega uvoznika in predvideti razvoj njegove dejavnosti. Meni, da se taki podatki nanašajo na poslovne povezave podjetij in niso javni. Po mnenju Komisije tožeča stranka, ki je poklicno udeležena na trgu banan, ne more upravičeno trditi, da ne pozna razloga, iz katerega Komisija navaja poslovno škodo zadevnih uvoznikov. Komisija kot dokaz navaja, da je tožeča stranka obširno razpravljala o utemeljenosti in se sklicevala na napačno uporabo te izjeme.

– Presoja Splošnega sodišča

99 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti obrazložitev, predpisana s členom 253 ES, prilagojena naravi zadevnega pravnega akta, ugotovitve institucije Skupnosti, ki je akt izdala, pa izražene tako jasno in nedvoumno, da lahko zainteresirane osebe razberejo razloge za sprejeti ukrep in da lahko pristojno sodišče opravlja funkcijo nadzora (sodba Splošnega sodišča z dne 30. januarja 2008 v zadevi Terezakis proti Komisiji, T-380/04, neobjavljena v ZOdl., točka 70).

100 V obrazložitvi ni treba podrobno navesti vseh upoštevni dejanskih in pravnih okoliščin, ker se vprašanje, ali obrazložitev izpolnjuje zahteve iz člena 253 ES, ne presoja le glede na besedilo tega člena, ampak tudi na okoliščine in vsa pravila, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo Sodišča z dne 6. marca 2003 v zadevi Interporc proti

Komisiji, C-41/00 P, Recueil, str. I-2125, točka 55 in navedena sodna praksa, in zgoraj navedeno sodbo Terezakis proti Komisiji, točka 70).

- 101 V zvezi s prošnjo za dostop do dokumentov je treba navesti, da mora zadevna institucija, ko tak dostop zavrne, za vsak tak primer na podlagi informacij, s katerimi razpolaga, dokazati, da za dokumente, do katerih je bil dostop zaprosen, dejansko veljajo izjeme iz Uredbe št. 1049/2001. Včasih ni mogoče navesti, zakaj je dokument upravičeno zaupen, ne da bi se razkrila njegova vsebina, in zato bistveni namen izjeme ne bi bil dosežen (zgoraj navedena sodba Terezakis proti Komisiji, točka 71).
- 102 V tem primeru je Komisija jasno navedla, da ne glede na stališče držav članic svojo zavrnitev opira na izjemo iz člena 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001. Ta praksa je v skladu s sodbo Sodišča IFAW (točki 68 in 99).
- 103 Poleg tega, kot pravilno poudarja tožeča stranka, je Komisija dejansko sprejela ozko razlago, ki je blizu besedilu člena 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001.
- 104 Vendar pa je odločba z dne 10. avgusta 2004, sprejeta kot odgovor na potrdilno prošnjo za dostop do dokumentov, petstranski dokument, ki zajema jasno analizo. Komisija namreč v točki 4 te odločbe trdi, da je pri svoji praksi odločanja vedno štela, da referenčne količine in količine, ki so jih uvozniki dejansko uvozili, pomenijo podatke, ki se ne smejo razkriti, ker bi z njihovim razkritjem lahko škodili poslovnim interesom navedenih uvoznikov. Komisija navaja, da za te podatke zato velja člen 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001. V točki 5 te odločbe pojasnjuje, da je želela svojo analizo potrditi s posvetovanjem z državami članicami, ki so bile avtorice zadevnih dokumentov. Ker je večina teh držav potrdila analizo Komisije v zvezi s tveganjem za škodovanje poslovnim interesom zadevnih uvoznikov, je na podlagi člena 4(5) Uredbe št. 1049/2001 zavrnila dostop do zahtevanih dokumentov držav članic, ki so nasprotovale razkritju. Komisija

je v točki 7 odločbe z dne 10. avgusta 2004 poleg tega menila, da ni mogoče šteti, da interes tožeče stranke za dostop do zahtevanih dokumentov pomeni prevladujoč javni interes.

105 Ker iz odločbe z dne 10. avgusta 2004 jasno izhaja utemeljevanje Komisije, bi bilo pretirano zahtevati podrobno obrazložitev za vsako od presoj, na katere se opira to utemeljevanje. Poleg tega je treba poudariti, da nekaterih podatkov ni mogoče posredovati, ne da bi bil ogroženo dejansko varstvo poslovnih interesov drugih uvoznikov (glej po analogiji sodbo Sodišča z dne 1. julija 2008 v združenih zadevah Chronopost in La Poste proti UFX in drugim, C-341/06 P in C-342/06 P, ZOdl., str. I-4777, točki 108 in 109).

106 Tožeča stranka, tradicionalni uvoznik na trgu uvoza banan v Skupnost, je zaprosila za dostop do natančno določenih dokumentov v zvezi z uvozno dejavnostjo svojih konkurentov. Kot je razvidno s seznama uvoznikov, v zvezi s katerim je Komisija odobrila dostop za leti 1999 in 2000, je tožeča stranka zaprosila za objavo podatkov glede uvoza 622 konkurenčnih podjetij s sedežem v petnajstih državah članicah. Komisija je v točki 4 odločbe z dne 10. avgusta 2004 navedla, da bi lahko objava zadevnih dokumentov „škodila poslovnim interesom uvoznikov, ker bi bile javno razkrite referenčne količine, dodeljene posameznemu uvozniku, in količine, ki jih je posamezni uvoznik dejansko uvozil“. Vendar pa je jasno, da uvožene količine segajo v samo bistvo dejavnosti podjetij, ki delujejo na trgu uvoza banan.

107 Iz tega je razvidno, da je bilo tožeči stranki v celoti omogočeno, da razume razloge za zadevno zavrnitev, Splošnemu sodišču pa, da opravi svoj nadzor. Zato v odločbi z dne 10. avgusta 2004 ni bila kršena obveznost obrazložitve.

108 Prvi del tretjega tožbenega razloga je zato treba zavrniti.

Drugi del: napačna uporaba izjeme, določene v členu 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001

– Trditve strank

- 109 Tožeča stranka trdi, da pogoji za uporabo člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001 niso izpolnjeni.
- 110 Poudarja, da splošno načelo – katerega vsebina je dovoliti javnosti čim širši dostop do dokumentov, ki jih ima Komisija – ki ga priznava sodna praksa Splošnega sodišča, nalaga, da je treba vse izjeme razlagati ozko.
- 111 Tožeča stranka meni, da na področju banan Komisija ne opravlja tradicionalne vloge organa nadzora, ki varuje konkurenco, temveč dejansko sama določa – z nadzorom in primerjavo podatkov, ki jih predložijo države članice – tržni delež posameznih uvoznikov. Od Komisije se torej zahteva večja preglednost kot na drugih področjih.
- 112 Po mnenju tožeče stranke razkritje zahtevanih dokumentov ne more škoditi poslovnim interesom drugih uvoznikov, saj sektor prodaje banan predstavlja strogo urejen trg v okviru skupne ureditve trga banan, zato se drugi operaterji nikakor ne morejo sklicevati na škodo v zvezi z zaupnimi poslovnimi informacijami.

- 113 Tožeča stranka trdi, da poznavanje zahtevanih informacij ne more pomeniti sredstva za dosego neupravičene konkurenčne prednosti, temveč bi mu zgolj omogočilo, da pridobi sredstva, ki so potrebna za zaščito lastnih interesov.
- 114 Poleg tega trdi, da je uporaba izjem od razkritja tu omejena, saj člen 4(7) Uredbe št. 1049/2007 določa, da „[i]zjeme, določene v odstavkih od 1 do 3, veljajo le za obdobje, ko je varstvo utemeljeno z vsebino dokumenta“. Tožeča stranka tako navaja, da na podlagi zadevnih dokumentov ni mogla imeti konkurenčne prednosti, saj se nanašajo na obdobje od štiri do deset let pred vložitvijo njene prošnje.
- 115 Tožeča stranka se poleg tega sklicuje na prevladujoč javni interes v smislu člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001 za utemeljitev razkritja dokumentov, ki bi bili sicer zajeti z izjemo. Ta interes naj bi bil v pomembnosti odkritja zlorabe s strani njenih konkurentov zaradi zagotovitve pravilnega delovanja skupne ureditve trga banan.
- 116 Meni, da se na izjemo, na kateri temelji zavrnitev Komisije, ni mogoče sklicevati: edini uvoznik, ki je utrpel škodo, je tožeča stranka, ki brez možnosti dostopa do zahtevanih dokumentov ne more ugotoviti morebitnega obstoja goljufij v zvezi z uvozom banan.
- 117 Komisija trdi, da so podatki, ki jih je zahtevala tožeča stranka, tesno povezani z dejavnostjo vsakega posameznega uvoznika in torej nesporno spadajo pod pojem poslovnih interesov iz člena 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001. To, da deluje v okviru tarifnih kvot, naj ne bi izključevalo, da bi lahko razkritje poslovnih dejavnosti posameznih uvoznikov tem povzročilo škodo.

- 118 Komisija trdi, da je njena vloga omejena na ugotovitev izravnalnega količnika, ki se uporabi za vse referenčne količine, ki jih določijo države članice, kadar seštevek navedenih količin preseže celotne razpoložljive količine v okviru tarifnih kvot. Zato ni imela nobene posebne obveznosti.
- 119 Komisija trdi, da ni bilo treba podati posebne razlage za vsako kategorijo dokumentov, do katerih je bil zaprosen dostop, saj razlogi za zavrnitev niso bili različni.
- 120 Komisija poleg tega meni, da starost zahtevanih dokumentov v ničemer ne vpliva na skrajno občutljivost varovanih poslovnih interesov, in kot primer navaja varstvo, določeno za zgodovinske arhive Skupnosti, ki lahko traja več kot 30 let. Dodaja, da so bili podatki iz let od 1994 do 1996 osnova za določitev referenčne količine tradicionalnih uvoznikov v okviru zdaj veljavne ureditve uvoza banan in da so podatki iz let 1999 in 2000 preveč novi, da bi zanje veljalo to varstvo.
- 121 Komisija trdi, da ni mogoče šteti, da je razkritje zahtevanih dokumentov v javnem interesu. Poudarja, da lahko tožeča stranka svobodno uveljavlja civilnopravni zahtevek v kazenskih postopkih, začelih zaradi domnevnih goljufij, in pojasnjuje, da bi bila v okviru sodnega postopka pripravljena pristojnim organom predložiti vse dokumente, ki bi se od nje zahtevali.

– Presoja Splošnega sodišča

- 122 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba izjeme glede dostopa do dokumentov razlagati in uporabljati ozko, da se ne bi onemogočila uporaba splošnega načela, ki javnosti daje kar najširši dostop do dokumentov, ki jih imajo institucije (sodba Sodišča z dne 1. julija 2008 v združenih zadevah Kraljevina Švedska in Maurizio Turco proti Svetu, C-39/05 P in C-52/05 P, ZOdl., str. I-4723, točka 36; glej po analogiji tudi sodbo Splošnega sodišča z dne 11. decembra 2001 v zadevi Petrie in drugi proti Komisiji, T-191/99, Recueil, str. II-3677, točka 66).
- 123 Poleg tega mora biti preizkus, ki se zahteva za obravnavo prošnje za dostop do dokumentov, konkreten. Sama okoliščina, da se dokument nanaša na interes, ki je zavarovan z izjemo, namreč ne more upravičiti njene uporabe (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj navedeno sodbo Denkvit Nederland proti Komisiji, točka 45). Taka uporaba je načeloma lahko upravičena samo, če je institucija predhodno presodila, prvič, ali bi dostop do dokumenta konkretno in dejansko škodoval varovanemu interesu in, drugič, v okoliščinah iz člena 4(2) in (3) Uredbe št. 1049/2001 ali ni podan prevladujoč javni interes za razkritje zadevnega dokumenta.
- 124 Prav tako je potreben konkreten in posamičen preizkus vsakega dokumenta, saj lahko tudi ob domnevi, da se prošnja za dostop očitno nanaša na dokumente, ki jih zajema izjema, samo taka proučitev instituciji omogoča presojo možnosti dovolitve prosilcu delnega dostopa v skladu s členom 4(6) Uredbe št. 1049/2001. Splošno sodišče je poleg tega v okviru uporabe kodeksa ravnanja v zvezi z dostopom javnosti do dokumentov Sveta in Komisije (UL 1993, L 340, str. 41) kot nezadostno že zavrnilo presojo dokumentov, ki je bila opravljena po vrstah, ne pa po konkretnih informacijah v dokumentih. Zahtevani preizkus institucije mu mora omogočiti konkretno presojo, ali se navedena izjema dejansko nanaša na vse informacije v navedenih dokumentih (sodbi Splošnega sodišča z dne 12. oktobra 2000 v zadevi JT's Corporation proti Komisiji, T-123/99, Recueil, str. II-3269, točka 46, in z dne 13. aprila 2005 v zadevi Verein für Konsumenteninformation proti Komisiji, T-2/03, ZOdl., str. II-1121, točka 73, ter zgoraj navedena sodba Franchet in Byk proti Komisiji, točka 117).

- 125 Ob upoštevanju teh načel je treba proučiti, kako je Komisija uporabila člen 4 Uredbe št. 1094/2001 za zavrnitev dostopa do zahtevanih dokumentov.
- 126 V skladu s členom 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001 institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo poslovnih interesov fizičnih in pravnih oseb, vključno z intelektualno lastnino, razen če ne prevlada javni interes za razkritje.
- 127 Komisija se je v obravnavanem primeru sklicevala na izjemo v zvezi s škodovanjem poslovnim interesom uvoznikov za zavrnitev dostopa do seznamov, na katerih je za vsakega operaterja navedena količina uvoženih banan med letoma 1994 in 1996 in začasne referenčne količine, dodeljene posameznemu uvozniku za leti 1999 in 2000, in ob tem v točki 3, zadnji odstavek, odločbe z dne 10. avgusta 2004 poudarila, da seznam tradicionalnih uvoznikov za leto 1998 v smislu Uredbe št. 2362/98 ne obstaja.
- 128 Prvič, ugotoviti je treba, da ti dokumenti vsebujejo zaupne informacije v zvezi z družbami uvoznicami banan in njihovimi poslovnimi dejavnostmi, in je zato zanje treba šteti, da spadajo na področje uporabe izjeme, določene v členu 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001.
- 129 Drugič, glede vprašanja, ali je Komisija proučila, ali bi razkritje zadevnih dokumentov konkretno in dejansko škodilo varovanemu interesu, kar tožeča stranka izpodbija in se pri tem sklicuje na splošnost utemeljitve, navedene v odločbi z dne 10. avgusta 2004, je treba opozoriti, da je Komisija v točki 4 navedene odločbe navedla, da bi objava navedenih dokumentov lahko „škodila poslovnim interesom uvoznikov, ker bi bile javno razkrite referenčne količine dodeljene posameznemu uvozniku in količine, ki jih je posamezni uvoznik dejansko uvozil“.

- 130 Načeloma lahko odločitve Komisije temeljijo na splošnih domnevah, ki veljajo za neko vrsto dokumentov, saj lahko podobne splošne ugotovitve veljajo za zahteve za razkritje, ki se nanašajo na dokumente iste vrste. Vendar pa mora v vsakem primeru preveriti, ali splošne ugotovitve, ki po navadi veljajo za določeno vrsto dokumentov, dejansko veljajo za zadevni dokument, katerega razkritje se zahteva (glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo Kraljevina Švedska in Maurizio Turco proti Svetu, točka 50).
- 131 Dokumenti, ki se obravnavajo v tem primeru, se nanašajo na dva posebna elementa ureditve skupnega trga banan: količine uvoženih banan in količine, katerih uvoz je dovoljen za vsakega tradicionalnega uvoznika. Ti podatki omogočajo določitev poslovne dejavnosti podjetij, ki uvažajo banane v Skupnost. Težko si je predstavljati, kako bi lahko Komisija opravila konkreten in posamičen preizkus vsakega dokumenta, ne da bi predstavila zadevne številke. Poleg tega je treba poudariti, kot je razvidno s seznama uvoznikov, ki jim je Komisija odobrila dostop, da tožeča stranka za leti 1999 in 2000 zahteva objavo podatkov glede uvoza 622 konkurenčnih podjetij s sedežem v petnajstih državah članicah. Konkreten in posamičen preizkus, ki bi se nanašal na vsako od teh števil ali celo na vsak seznam, ki so ga predložile države članice, ne bi mogel omogočiti določitve razlogov, ki bi utemeljili zaupnost dokumenta, ne da bi se razkrila njegova vsebina, in zato bistveni namen izjeme ne bi bil dosežen (glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo WWF UK proti Komisiji, točka 65).
- 132 V zvezi s trditvijo tožeče stranke, da razkritje zahtevanih dokumentov ne more škoditi poslovnim interesom drugih uvoznikov, saj sektor prodaje banan ne pomeni trga svobodne konkurence, je treba ugotoviti, da bi bili na podlagi take argumentacije vsi dokumenti, ki se nanašajo na skupno ureditev trga, izključeni s področja uporabe člena 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001. Poleg tega lahko tudi v okviru skupne ureditve trga razkritje začasnih referenčnih količin in njihove dejanske uporabe škodi poslovnim interesom zadevnih podjetij, ker ti podatki omogočajo sočasno presojo največjega teoretičnega in dejanskega obsega dejavnosti uvoznikov, njihovega konkurenčnega položaja in uspešnost njihovih poslovnih strategij.

133 Poleg tega je treba preveriti, ali mora biti to tveganje, kot trdi tožeča stranka, uravnoteženo s prevladujočimi javnimi interesi (zgoraj navedena sodba Kraljevina Švedska in Maurizio Turco proti Svetu, točka 67, in sodba z dne 11. marca 2009 v zadevi Borax Europe proti Komisiji, T-166/05, neobjavljena v ZOdl., točka 51; glej tudi točko 124 zgoraj). Namen prošnje za dostop do dokumentov je preveriti obstoj goljufij s strani konkurentov tožeče stranke. Tožeča stranka želi poleg drugega zavarovati svoje poslovne interese. Vendar pa teh ni mogoče opredeliti kot „prevladujoč javni interes“ za varstvo poslovnih interesov tradicionalnih uvoznikov, ki je cilj, ki se mu sledi z zavrnitvijo dostopa do dela zahtevanih dokumentov. Poleg tega je prizadevanje za javni interes, ki pomeni ugotavljanje goljufij za zagotovitev pravnega delovanja trga banan, ni naloga uvoznikov, temveč pristojnih nacionalnih javnih organov in organov Skupnosti na podlagi prošnje, ki jo vložijo uvozniki.

134 Tožeča stranka se poleg tega sklicuje na člen 4(7) Uredbe št. 1049/2001 in meni, da za količine, uvožene v letih od 1994 do 1996 in od 1998 do 2000, ne bi smelo biti več priznano varstvo.

135 Člen 4(7) Uredbe št. 1049/2001 določa:

„Izjeme, določene v odstavkih od 1 do 3, veljajo le za obdobje, ko je varstvo utemeljeno z vsebino dokumenta. Izjeme lahko veljajo za največ 30 let. Pri dokumentih, za katere veljajo izjeme glede zasebnosti ali poslovnih interesov, ter pri dokumentih občutljive narave lahko, če je potrebno, izjeme veljajo tudi po tem obdobju.“

136 Iz te določbe izhaja, da za dokumente, katerih razkritje bi škodilo poslovnim interesom, velja posebno varstvo, saj se lahko dostop do njih prepove za obdobje, ki je daljše od trideset let. To varstvo pa mora biti v vsakem primeru utemeljeno glede na vsebino teh dokumentov.

137 Dokumenti, v zvezi s katerimi se zahteva dostop, se nanašajo na sam predmet poslovne dejavnosti uvoza, ker so v njih navedeni tržni deleži, poslovna strategija in prodajna politika teh podjetij. Rok trajanja varstva je torej utemeljen z vsebino teh dokumentov.

138 Ugotoviti je treba, da iz členov 3 in 4 Uredbe št. 2362/98 in iz člena 1 Uredbe Komisije (ES) št. 250/2000 z dne 1. februarja 2000 o uvozu banan v okviru carinskih kvot in tradicionalnih banan iz AKP ter tudi določitvi carinskih kvot za drugo četrtletje leta 2000 (UL L 26, str. 6), izhaja, da je tradicionalnim uvoznikom uvoz, opravljen med letoma 1994 in 1996, rabil kot osnova za določitev referenčnih količin za leti 1999 in 2000. Zato je imel tudi uvoz iz leta 1994 neposreden vpliv na referenčne količine za leto 2000.

139 Datum, ki ga je treba upoštevati za izvedbo nadzora zakonitosti odločbe Komisije, je datum njenega sprejetja. Preizkus Komisije se je 10. avgusta 2004 nanašal na dokumente izpred štirih let. V tem smislu je treba štiriletno obdobje – številke iz leta 1994, ki so vplivale na tiste iz leta 2000, in zavrnitev dostopa leta 2004 – šteti za obdobje, med katerim je varstvo zadevnih poslovnih interesov utemeljeno.

140 Šteti je torej treba, da je Komisija izjemo, določeno v členu 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001, uporabila utemeljeno.

141 Drugi del tretjega tožbenega razloga je zato treba zavriniti.

Tretji del: nepravilnost in protislovnost zavrnitve delnega dostopa do nekaterih dokumentov

– Trditve strank

- ¹⁴² Tožeča stranka trdi, da je odločba z dne 10. avgusta 2004 nezakonita tudi glede na načelo sorazmernosti, po katerem morajo institucije zagotoviti delni dostop do zahtevanih dokumentov, kadar popoln dostop ni mogoč.
- ¹⁴³ Sklicuje se tudi na člen 4(6) Uredbe št. 1049/2001, ki izrecno določa, da če katera od izjem velja le za dele zahtevanega dokumenta, se drugi deli dokumenta objavijo. Meni, da se to načelo delnega dostopa uporabi tudi takrat, ko se prošnja nanaša na več dokumentov.
- ¹⁴⁴ Tožeča stranka iz tega sklepa, da bi ji Komisija v vsakem primeru morala dovoliti dostop do dokumentov iz držav članic, ki niso ugovarjale razkritju zahtevanih dokumentov, in sicer Republike Avstrije, Helenske republike, Kraljevine Švedske, Kraljevine Danske in Velikega vojvodstva Luksemburg. Komisiji očita, da je zadevo obravnavala površno, saj je šele v odgovoru na tožbo pojasnila, da sta zadnjenavedeni državi članici privolili v razkritje dokumentov.
- ¹⁴⁵ Komisija navaja, da je bil z njeno odločbo z dne 10. avgusta 2004 tožeči stranki dejansko zagotovljen delni dostop do zahtevanih dokumentov, saj ji je bil poslan seznam tradicionalnih uvoznikov, vpisanih v register v Skupnosti za leto 2000, ki je enak seznamu za leto 1999. V teh okoliščinah naj bi bil ta del tožbenega razloga brezpredmeten.

146 V zvezi s prošnjo tožeče stranke za pridobitev dela dokumentov iz držav članic, ki niso nasprotovale razkritju, Komisija poudarja, da za te dokumente, kot je navedeno v odločbi z dne 10. avgusta 2004, velja izjema v zvezi z varstvom poslovnih interesov uvoznikov in jih torej ni mogoče razkriti. Nenasprotovanje držav članic, avtoric zadevnih dokumentov, naj samo po sebi ne bi bilo zadosten razlog za to, da bi Komisija odobrila njihovo razkritje.

– Presoja Splošnega sodišča

147 Poudariti je treba, da je Komisija tožeči stranki dejansko odobrila dostop do dela dokumentov, navedenih v točki 14 zgoraj, in sicer seznama tradicionalnih uvoznikov, vpisanih v register za leto 2000, ki je enak seznamu za leto 1999, ne da bi kakor koli navedla količine, ki jih je uvozil vsak tradicionalni uvoznik med letoma 1994 in 1996. Komisija meni, da seznama tradicionalnih uvoznikov za leto 1998 ni.

148 Glede dokumentov iz držav članic, ki niso nasprotovale njihovem razkritju, je treba opozoriti, da je Komisija samostojno navedla izjemo iz člena 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001. V zvezi s tem in ob upoštevanju proučitve drugega tožbenega razloga je odločbo z dne 10. avgusta 2004 mogoče pojasniti s tem, da so značilnosti informacij, ki jih vsebujejo zahtevani dokumenti, enake ne glede na državo članico izvora dokumenta, in sicer gre za številke glede uvoženih količin vsakega uvoznika med letoma 1994 in 1996 in glede začasnih referenčnih količin, dodeljenih vsakemu uvozniku za leti 1999 in 2000. Ugotovitev, da bi razkritje teh podatkov škodilo poslovnim interesom drugih podjetij, ki uvažajo banane, zato velja za vse dokumente iz držav članic.

149 Tretji del tretjega tožbenega razloga je treba zato zavrniti, prav tako pa tretji tožbeni razlog v celoti.

Četrti tožbeni razlog: nesprejetje odločbe v zvezi z dovoljenji

Trditve strank

- 150 Tožeča stranka izpodbija točko 2 odločbe z dne 10. avgusta 2004, na podlagi katere je Komisija izrecno zavrnila dostop do dokumentov, določenih v točki (c) začetne prošnje.
- 151 Tožeča stranka prereka trditev Komisije, da nima uvoznih dovoljenj, izdanih posameznim uvoznikom v letih 1998, 1999 in 2000 in dokazov o njihovi uporabi. Sklicuje se na sodbo Co-Frutta I (točki 44 in 45), v kateri je bilo po njenem mnenju ugotovljeno, da so države članice Komisiji poslale vsaj dokumente, ki se nanašajo na leti 1998 in 1999.
- 152 Komisija trdi, da nima dokumentov, navedenih v točki (c) začetne prošnje. Pojasnjuje, da so ji države članice na podlagi Uredbe št. 2362/98 sporočile zgolj skupne podatke o uporabi uvoznih dovoljenj v letih 1998, 1999 in 2000, in ne posamičnih podatkov za vsakega uvoznika. Poleg tega za leto 1998 ni bilo nobenega podatka, ker takrat veljavna Uredba št. 1442/93 ni vsebovala opredelitve tradicionalnega uvoznika.
- 153 Komisija trdi, da na podlagi sodbe Co-Frutta I ni mogoče sklepati, da je imela dokumente, navedene v točki (c) začetne prošnje.

Presoja Splošnega sodišča

- 154 Ugotoviti je treba, da je Komisija vztrajno trdila, da ni imela dokumentov, navedenih v točki (c) začetne prošnje, in sicer dovoljenj, izdanih posameznim uvoznikom v letih 1998, 1999 in 2000 in podatkov o njihovi uporabi.
- 155 V skladu s sodno prakso Splošnega sodišča se za vsako izjavo institucij o neobstoju zahtevanih dokumentov domneva, da je zakonita. Za tako izjavo zato velja domneva resničnosti. Kljub temu pa gre za navadno domnevo, ki jo lahko tožeča stranka na podlagi upoštevnih in skladnih dokazov kakor koli ovrže (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 26. aprila 2005 v združenih zadevah Sison proti Svetu, T-110/03, T-150/03 in T-405/03, ZOdl., str. II-1429, točka 29 in navedena sodna praksa, in zgoraj navedeno sodbo Terezakis proti Komisiji, točka 155). To domnevo je treba po analogiji uporabiti, kadar institucija izjavi, da nima zahtevanih dokumentov.
- 156 Glede edinega dokaza tožeče stranke, ki se nanaša na sodbo Co-Frutta I, je treba najprej ugotoviti, da se tam navedeni podatki nanašajo le na leti 1998 in 1999. Dalje, glede leta 1998 je v točki 46 te sodbe ugotovljeno, da iz členov 4(4) in (5) in 21 Uredbe št. 1442/93 izhaja, da države članice pošljejo Komisiji sezname vseh uvoznikov, vpisanih v register, in skupne podatke v zvezi s količinami, ki se nanašajo na izdana uvozna dovoljenja, in tistimi, ki se nanašajo na uporabljena dovoljenja in ki se zbirajo v posamezni državi članici v četrletju in za posamezno kategorijo uvoznikov. Posamični podatki torej na podlagi tega niso predloženi Komisiji. Glede leta 1999 se sodba Co-Frutta I v točki 46 sklicuje na Uredbo št. 2362/98. Glede tradicionalnih uvoznikov člen 28(2)(a) Uredbe št. 2362/98 določa, da države članice pošljejo Komisiji sezname uvoznikov in za vsakega tradicionalnega uvoznika navedejo količino uvoženih banan v letih od 1994 do 1996 in njihovečasne referenčne količine. Iz tega je razvidno, da ti dokumenti ne vsebujejo podatkov, navedenih v točki (c) začetne prošnje tožeče stranke.

157 Iz tega je razvidno, da je treba – zaradi neobstoja upoštevnih in skladnih dokazov za nasprotno trditev – trditev Komisije, da nima dokumentov, navedenih v točki (c) začetne prošnje, šteti za pravilno (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj navedeno sodbo Terezakis proti Komisiji, točke od 162 do 167).

158 Zato je treba ta tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen, prav tako pa tožbo v celoti.

159 Nazadnje, glede pripravljanih ukrepov, ki jih je zahtevala tožeča stranka, je, prvič, iz delov spisa in, drugič, iz vsega navedenega razvidno, da ti ukrepi niso uporabni za rešitev spora. Zato je treba predlog, naj Splošno sodišče naloži pripravljalne ukrepe, zavrniti.

Stroški

160 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Splošnega sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat)

razsodilo:

- 1. Postopek v zadevi T-355/04 se ustavi.**
- 2. Tožba v zadevi T-446/04 se zavrne.**
- 3. Co-Frutta Soc. coop. se naloži plačilo stroškov.**

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 19. januarja 2010.

Podpisi